

ἔτοιμον ἐκεῖνο νὰ χειροκροτήσῃ· πλησιάζουσιν· ὅτε ὁ τελευταῖος ἀπομένων κιτρινόχρους τὴν ταινίαν ὑπαξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ δι' αἰχμηδίας γοργότητος ἀναφαίνεται νικητής. Ἀλλ' εἰς τὸν τρίτον καὶ κρίσιμον ἀγῶνα, ἐνῶ πολεμεῖ πρὸς τὸν τοῦ δευτέρου, τρεξίματος συννικητὴν του, καταπίπτει μετὰ τοῦ ὀλισθήσαντος ἵππου του, καὶ οὕτω μόνος καταφθάνει εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον ὁ δαφνηφόρος ὁ μὲ τὴν λευκὴν ταινίαν ὑπαξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ.

*

Καὶ οὕτως ἔληξαν αἱ ἱπποδρομαὶ μας. Αἱ ἄμαξαι παραλαύνουσιν ἐν μακροτάτῃ σειρᾷ, ἀναχωροῦσαι· ἡ πλυθὺς δὲ τῶν θεατῶν μερίζεται· ἄλλοι μὲν ἐνεδρεύουσι νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῆς ἀναμενομένης σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ἄλλοι δὲ, οἱ πολυπληθέστεροι καὶ ραθυμώτεροι, διαχύνονται ἐπὶ τῆς Φαληρικῆς παραλίας, ἐνθα δευτέρα πανήγυρις, περιπατητικὴ ἐκεῖνη, αὐτοσχεδιάζεται. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου ἡ ἀποψὶς εἶνε θελκτικὴ· ἀπ' ἐδῶ ἢ θάλασσα τοῦ Φαλήρου, ἐκτάκτως ἀκύμων καὶ ἀπαλή· πέραν ἢ πρὸς τὸν Πειραιᾶ ὁδὸς λευκάζουσα ἐν μέσῳ τῆς λοιπῆς πρασινάδας· ἀπ' ἐκεῖ περιχαρῇ παιδάκια ἐπαναλαμβάνοντα μὲ τὰ ἀλογάκια τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνας· ἀπ' ἐκεῖ φρικωδῶς συνθλιβόμενοι καὶ γρονθοκοπούμενοι διὰ μίαν θέσιν ἐντὸς τοῦ βαγονίου· καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκαυγυῶς,

*Ἀρθέων ὥρα καὶ ἁσμάτων,
Γυνῶρων, μύρων, φιλημάτων,
Καθὼς ἡ νεοσύμφων χλὴνῃ.*

Ὁνούλουδ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τί ἐκτακτοῦ δεξιότητος τοῦ κ. Τρικούπη. Ἐνθυμείσθε ποῖον σάλον εἶχε διεγείρει μετὰ τῶν τάξεων καὶ τῆς συμπολιτεύσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς ληξάσης συνόδου διαλαληθεὶς ὡς ἐπικείμενος διορισμὸς τοῦ βουλευτοῦ Σύρας κ. Σκουλούδη ὡς πρεσβευτοῦ ἐν Μαδρίτῃ. Ὁ εὐφυὴς πρωθυπουργὸς ὠπισθοδρόμησεν. Εἶπεν· ἄς παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου. Καὶ ὀργὴν Κυρίου ἐννοοῦσε τὴν σύνοδον. Διότι διὰ τοὺς πρωθυπουργοὺς μας αἱ σύνοδοι τῶν Βουλῶν εἶνε ἀσθένειαι, ἀποστήματα, ἐπιδημίαι. Καὶ ὅπως ἐν ὥρᾳ ἐπιδημίας προφυλαττώμεθα, ἀμυνώμεν δίαιτα, δὲν κραιπαλοῦμεν, δὲν τρώμε ὅ,τι τύχῃ, οὕτω καὶ οἱ κύριοι πρωθυπουργοὶ ὅταν παρῇ σύνοδος, προφυλάττονται, κάμνουν τὸν Κουάκερο, τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Νηστευτὴν, ἕως ὅτου νὰ περάσῃ τὸ κακὸν—ἡ Βουλὴ—καὶ τότε πασχάζουν, βάφουν τ' αὐτὰς τοὺς, σφάζουν τ' ἀρνιά του, πλάθουν τῆς κουλοῦρες τοὺς, μπαίνουν ἐς τὴν ταβέρνα, παίζουν τὸ μπουζούκι τοὺς καὶ τραγουδοῦν μ' αὐτό· Ποιὰ ψυχὴ σὰν τῇ δικῇ μου—ἔχει τὴν ὑπεμονὴν μου; Εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τσιμπούσια ἔγινε καὶ ὁ Σκουλούδης πρέσβυς! Καὶ τὸ νόστιμο εἶνε ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς συνόδου μᾶς διεβεβαίωσαν φίλοι τινες βουλευταὶ τοῦ κ. Τρικούπη ὅτι παρητήθη τῆς ιδέας αὐτῆς τοῦ νὰ κάμῃ τὸν Σκουλούδη πρέσβυν ἀπέναντι τῆς ἐξεγερθείσης ὀργῆς τῶν φίλων του. Σημειώσατε ὅτι ἡμεῖς, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἔχομεν πολὺ

καλὴν ιδέαν περὶ τῶν προσόντων τοῦ κ. Σκουλούδη καὶ νομίζομεν αὐτὸν ἄξιον νὰ διευθύνῃ πρεσβείαν. Ἀλλὰ δὲν φθάνει τοῦτο· ὁ τόπος, βλέπετε, ἔχει τὰ δικαιώματά του. Εὐλαβούμεθα τὴν εὐφυίαν καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Σκουλούδη, ἀλλ' εὐλαβούμεθα ἐπίσης καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ τόπου. Πρὸ ἐνὸς ὀνόματος ἀγωνιστοῦ ἀποκαλυπτόμεθα, ὅταν δὲν ἀποκαλυπτόμεθα πρὸ ἐνὸς ὀνόματος εὐφυοῦς. Βεβαίως ἡ ἐποχὴ τῶν σκιῶν παρήλθεν· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν συζητοῦμεν τοῦτο· ἠθελήσαμεν μόνον νὰ σημειώσωμεν τὴν χυδαιότητα μὲ τὴν ὁποίαν γελᾷ ὁ κύριος Τρικούπης τοὺς φίλους του,

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς ἣν ἐλάβομεν ἐκ τῶν φυλακῶν Κόκλα·

»Προχθές, 25 Μαρτίου, ἄνθρωπος ἀπέθανεν ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα ἐν διαστήματι 6 ὥρων. Ὁ αἰφνίδιος αὐτοῦ θάνατος ἐνέγει τὸ μυστηριώδες, **γωστὸν τοῖς φυλακισμένοις, ἀδυνατοῦσιν**, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, ἀναγγεῖλαι ὅπου δεῖ. Ὡς δημοσιογράφος πράξατε τὸ καθήκόν σας.»

Ὡς δημοσιογράφοι πράττομεν τὸ καθήκόν μας, παραδίδοντες τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Εἰσαγγελέα, ὅστις ἐλπίζομεν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον.

Τὸ ἱερὸν κήρυγμα τοῦ Παράσσου εἰς τὰς φυλακὰς φαίνεται ὅτι πρόκειται νὰ τὸ αἰσθανθῶσι μᾶλλον τὰ σώματα παρὰ αἱ ψυχὴι τῶν φυλακισμένων.

Οὕτω τὴν 25ην Μαρτίου—βεβαίως ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὑπῆρξε πολὺ ἀπαισία διὰ τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ Κόκλα—ἐνῶ ὁ ἱεροκῆρυξ ἐπρόκειτο νὰ κηρύξῃ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ κώδων προσεκάλει τοὺς πιστοὺς εἰς ἀκρόασιν, μερικοὶ γυμνοὶ καὶ τετραχηλισμένοι—διότι ὑπάρχουν καὶ τοιοῦτοι, οὓς εἶδομεν καὶ ἡμεῖς ἄλλοτε, ὁ δὲ Παράσσος πρὶν ἢ φροντίσῃ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν καταδικῶν, καλλίτερα νὰ ἐφρόντιζε διὰ τὰ γυμνά των μέλη, — καὶ ἕνεκα τῆς καταστάσεώς των αὐτῆς ἐντρεπόμενοι νὰ παρουσιασθῶν ἐνώπιον τοῦ ἱεροκῆρυκος καὶ ἕνεκα τοῦ ψύχους τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἠθέλησαν νὰ μείνουν εἰς τὰ δωμάτιά των. Ἀλλ' ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἡμέρας ἐπέβαλε τὴν βίαν. Εἷς ἐκ τῶν γυμνῶν ἀναγκασθεὶς νὰ ἐξέλθῃ, πῆγε καὶ στρύμωξε ὀπισθεν τοῦ ἱεροκῆρυκος, ὅπου καὶ ἄλλοι παλτοφόροι καὶ γουνοφόροι καταδικοὶ, καλούμενοι ἐν τῇ φυλακῇ **προὔχοντες**, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν γυμνῶν· ἀλλ' ὁ ἀρχιφύλαξ τῆς ἡμέρας ἐνόμισε τοῦτο ἀσέβειαν, καὶ ἐδῶ δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἀναφερόμενον εἰς τὸ *Μὴ Χάνεσαι* παθόντα, ἀθέτει χεῖρα βέβηλον ἐπὶ τῆς δυστυχίας μου, ἐπὶ τῆς ἀδυναμίας μου, ἐπὶ τῆς *μονοχειρίας* μου, μὲ ἀρπάζει ἐκ τῆς κόμης, μὲ κρημνίζει εἰς τὸ προαύλιον, μὲ δέρει, μὲ ποδοπατεῖ, καὶ πρὸς ἐπίμετρον! Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι! Ξιφουλκῶν ἐν τῇ ἱπποτικότητί του, χωρὶς νὰ σεβασθῇ οὔτε τὸ ἐπὶ κεφαλῆς του στέμμα, οὔτε τοὺς παραδειγματιζομένους οὕτω στρατιώτας του, οὔτε τοὺς ἐπτοημένους δυστυχεῖς καὶ ἐν τοῖς παθήμασιν ἀδελφοὺς μου, οὔτε τὸν ἀποστομωθέντα ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θλιβερᾶς πραγματικότητος τῶν ἐλευθερίων μας ἱεροκῆρυκα, μὲ δέρει ἀνηλεῶς, γυμνῶ ξίφει, γεύων με τοιοιτοτρόπως τῶν καρπῶν τοῦ **21.** Τώρα νομίζετε ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα δημοσιεύσαμεν σκοπὸν ἔχουν νὰ φέρουν κανὲν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς

ψυχῆς τοῦ κ. Τρικούπη ὡς ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀρχιφυλάκων ; Διόλου. Ὁ κ. Τρικούπη θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὁμιλῇ περὶ ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ οἱ ἀρχιφύλακες τοῦ κ. Τρικούπη θὰ φοροῦν σ' τὸ ξύλο τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους. Καὶ ἡμεῖς θὰ ἐξακολουθοῦμεν νὰ διαμκρυρώμεθα, παρηγοροῦντες πλατωνικῶς τὰ θύματα.

Μεταξὺ τοῦ Δ. Τσιότσα, κληρονόμου τοῦ μακαρίτου Τσιότσα καὶ ιδιωκτῆτος τῆς μεγαλοπρεποῦς οἰκίας ἐπὶ τῶν *Ὀδῶν Πανεπιστημίου* καὶ *Ἀκαδημίας*—πρῶην Λυκείου Ἀντωνιάδου—ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀφ' ἑτέρου, ὑφίσταται ἀπὸ τινος μονομαχία.

Ὁ κ. Τσιότσας διήρσε τὸ μέγα τετραγωνικὸν οἰκόπεδόν του εἰς δύο καὶ ἔταμε μίαν νέαν ὁδόν, ἣν ἐδώρσε τῷ δημοσίῳ, ἔταμε δὲ καὶ μίαν ἄλλην, ἥτις ὅμως καταλήγει εἰς τὸ κιγκλιδωτὸν περιβόλιον ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς πόλεως τὸ περιβόλιον αὐτὸ φέρεται ὡς πλατεῖα. Ἄλλ' οἱ Ἐπίτροποι καὶ οἱ ἱερεῖς τὸ ἐκιγκλίδωσαν καὶ περιώρισαν οὕτω ἐν πρατινάδα καὶ δένδροις τὸ τοξοειδὲς ἱερὸν τοῦ Ναοῦ. Ὁ Τσιότσας θέλει νὰ κάμῃ δρόμον, καταδαφίζων ἕνα τοῖχον, ἀποτελοῦντα τῶρα πλευρὰν τοῦ περιβολίου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄφινον οἱ ἐπίτροποι ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ, ρίπτων τὸν τοῖχον, τοῦθ' ὅπερ θὰ κατέληγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ χθὲς οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐπίτροποι καὶ πολλοὶ πιστοὶ συνενωθέντες ἐν ἀλαλαγμοῖς, ἐν φωναῖς, ἐν ἀφορισμοῖς, ἐν λιθοβολισμοῖς ἀπεπειράθησαν νὰ ἐμποδίσωσιν. Ὁ Διευθυντῆς τῆς τῆς ἀστυνομίας φθάσας ἐγκαίρως διέλυσε τὴν συνεδρίαν καὶ διέταξε ν' ἀναβληθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ οἰκοδομή. Σημειωτέον ὅτι ἡ οἰκοδομή ἐγένετο ἐγγράφῳ ἀδεία τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Βλέπετε ὅτι φωνὴ λαοῦ φωνὴ

Διευθυντοῦ. Εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά δὲν ἀναμιγνύμεθα συνήθως. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, μεταξὺ ἐπιτρόπων καὶ νόμου. Διὰ νὰ δοθῇ ἡ ἀδεία εἰς τὸν Τσιότσαν νὰ κτίσῃ ; Διὰ νὰ ἐμποδίζηται τῶρα ἀπὸ νὰ κτίσῃ ; Ἄν θέλουν δὲ οἱ κύριοι ἐπίτροποι ν' ἀκούσουν τὴν γνώμην μας, ἡ γνώμη μας εἶνε αὕτη : ἀγαπῶμεν τὰ δένδρα, τὴν χλόην, τὴν πρασινάδα ἄλλ' ἀγαπῶμεν συγχρόνως καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Τὸ ἀνοίγειν δρόμον μᾶς φαίνεται πρᾶγμα καλόν, πρᾶγμα προοδευτικόν. Καὶ ὅταν ὁ δρόμος αὐτὸς πηγαίῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται ἀκόμη καλλίτερον. Εἰς τὴν θρησκευτικὴν των συνείδησιν δὲν ἐπεμβαίνομεν λέγομεν μόνον τὴν γνώμην μας.

Ἀγνώστῳ ποιητῇ. — Ἐλήφθησαν, ἐλήφθησαν, καὶ εἴθε μὴν ἐλαμβάνοντο !

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Τί κόσμος, τί ὄχλοβὴ ὅστων Φαληρέα κάτου
τί ἄμαξαις καὶ τί ἵπποις, τί ἄλογα βαρβάτα,
τί ὡμορφιαῖς, τί ἀσχημιαῖς ὅστων ἀκροθαλασσιᾶ του,
καὶ τί γεράματα μαζῇ μὲ ροδισμένα νηῆτα,
τί πρόσωπα ἀλλόκοτα καὶ τί ποικιλίαι γλώσσαις,
Γαλλίδες, Ἀμερικαναῖς, γραικαῖς, ἀγγλίδες, ρώσαις !

24

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

24

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 446)

Ὁ Λυκογιάννης, ἐδραῖως ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, τὰ νῶτα στηρίζων ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας, ἀνέμενε τὴν φοβερὰν τῆς πτώσεως στιγμήν, ἄχρις οὗ ἡ Ἐριέττη ἐπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἡ Ἐριέττη οὐδόλως ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος τὴν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ εὐρυστερίου στήθους του, καθότι εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις. Ἡ Σωσσάνη καὶ ὁ πατὴρ της, ὅστις προσήλθε παρ' αὐτῇ, ἔρρηξαν κραυγὴν χαροποιᾶν, ἀλλὰ πάραυτα προσέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας. Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ὁ Λυκογιάννης ; Τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναβῇ ὑψηλότερον, συνάμα δὲ δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ πλέον μετὰ τῆς Ἐριέττης, καθὼ μὴ ἔχων τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, τὸν ἐπικίνδυνον δρόμον ἐξ οὗ εἶχεν ἔλθει. Ἡ Σωσσάνη ἠγωνία, πυκναὶ σταγόνες ψυχροῦ ἰδρώτος ἐ-

στιλβον ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καταρρέουσαι ἐπὶ τῶν παρειῶν της, πυρετώδες δὲ ρίγος κατέλαβε τὰ μέλη τοῦ σώματός της.

— Οἱ δυστυχεῖς, οἱ δυστυχεῖς ! ἐφώνησεν στεναζούσα, ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο !

Μόλις ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους καὶ ὁ Λυκογιάννης μετὰ τῆς Ἐριέττης ἐγένοντο ἄφαντοι. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐξέβηλον νέαν κραυγὴν, κραυγὴν ἐκπλήξεως τὴν φορὰν ταύτην, διότι ὁ Λυκογιάννης εἰσεχώρησεν εἰς πάροδόν τινα, εἶδος τι σύραγγος φυσικῆς, ἥς τὴν ὑπαρξιν προφανῶς ἐγνώριζε. Πέντε λεπτὰ παρῆλθον, πέντε λεπτὰ φοβερὰς ἀγωνίας, μακρὰ ὡς αἱ ὥραι, ὅτε ὁ Λυκογιάννης, κρατῶν πάντοτε τὴν Ἐριέττην εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀνεφάνη καὶ αὖθις ἐξελθὼν ἐξ ὁπῆς κειμένης ἀκριβῶς ὑποκάτω τοῦ πρώτου ὀροπεδίου. Ὁ ἀγριάνθρωπος ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου, ἵνα εἰδοποιήσῃ ἀναμφιβόλως τοὺς ἄνωθεν εὐρισκομένους, καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ὀροπέδιον μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προφυλάξεως.

— Ἐσώθη ! ἐσώθη !

Αἱ λέξεις αὗται ἐπληξάν τὰ ὦτα τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ, ἥτις ἐπανελάμβανε τὰς αἰσθήσεις της.

— Ἐσώθη, ἐσώθη ! ἐπανέλαθε.

— Ναί, ναί.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν ;